

Han gik imod. Hvad jeg sagde om, at de fleste, naar Loven har opstillet et Forbud, ikke villegaae. Dmvele for at omgaae Loven, den Indsigelse, at det jo slet ikke er nogen Dmvei, der bliver gaaet. Jeg tillader mig at minde den ærede Ordfører om, at naar jeg talte om en Dmvei, optog jeg hans eget Udtryk i hans første Foredrag, idet han da udtrykkeligt sagde, at det, som Mindretallet vil opnaae ved sit Forslag, ikke vilde opnaaes, thi Parterne kunde gaae en Dmvei, og ad denne Dmvei opnaae det Samme. Altsaa har enten den ærede Ordfører ikke Ret i det, han først sagde, og saa er ganske vist min Bemærkning overflødig, eller ogsaa har han Ret deri, men saa er den Bemærkning, jeg søiede dertil, ligesaa klar.

Frederiksen: Det ærede Medlem, som nu satte sig, talte om en Nabob, som skulde komme og opkjøbe Gaardene, og det Uheldige dert for Samfundet. Men det er netop deri, han ikke har Ret. Lad Naboben kun komme og købe Gaardene. De Gaardmænd, der sælge deres Gaarde, og faae meget mere end Verdien af dem, have ikke Tab deraf, men Samfundet har heller intet Tab derved. Formuen gaaer ikke bort, og det Folk, som sælge Gaardene, faae jo Capital istedet. Det er jo netop heldigt for Samfundet, at Formuen bliver større, at Midlerne forøges, og i Virkeligheden finder der jo slet ingen ny Concentration af Capital Sted paa den Maade, kun Forandring af Formeene. Jeg har ved en anden Leilighed nævnt et Exempel, som jeg vil gjentage her. Hvad har skaffet England dens Storhed, Bomuldsindustrien og den øvrige store industrielle Udvikling. De Mænd, fra hvem Cobben og Bright nedstamme, vare netop Landmænd, som med stor Fordeel folgte deres Landeiendomme, og derved fik Capitaler, som satte dem istand til at skabe den Industri, der gjorde England til Verdens Herreinde.

Ordføreren: Maa jeg blot sige den Bemærkning til, at naar Naboben kommer, og det viser sig, at hans Indflydelse er fordærvelig, maae vi huske paa, at der stadig saa-

længe vor Forsatning staaer — og den haabe vi jo maa staae igjennem mange Slægter — vil være en Lovgivningsmagt, som kan stride ind imod sige skadelige Forhold.

Krabbe: Maa jeg dertil sige, at jeg ikke udtalte nogen Frygt for, at Naboben skulde komme, men jeg brugte ham som et Middel til at vise, at den ærede Ordførers Betragtning i hans Foredrag var urigtig.

Formanden: Jeg maa spørge, om Nogen yderligere vil begjære Ordet. I saa Fald vil jeg foreslaae, at vi slutte Forhandlingen, da jeg antager, at den er paa det Stændpunkt, at dette vil være passende.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved:

1) Forslag under Nr. 50 til § 8 af et Mindretal (Christensen, Sørensen, Krabbe, Müller og Winther):

2det Stykke, 2den Linie, udgaae Ordene: „enten til Livsfæste eller 50aarig Forpagtning eller“, og sidste Stykkes sidste Punktum udgaaer.

forkastedes med 53 Stemmer mod 21.

2) Forslag under Nr. 51 til samme Paragraph af Fleertallet (Andersen, Christensen, Sørensen, Krabbe, Müller og Winther): 3de Stykke udgaaer.

blev ved Navneopraab, der var begjært af følgende Medlemmer: Dinesen, Thorup, Winther, Høgsbro, B. Christensen, Bonløkke, Chr. Pedersen, P. Nielsen, S. Pedersen, Rasmussen, N. Andersen, S. Sørensen, Krabbe, Rør, Termanen og Søren. Jørgensen, som nedenstaaende Liste viser,

forkastet med 43 Stemmer mod 43.

Saa
Winther; Alberg; Andersen, N.; Bonløkke; Christensen, A.; Christensen, B.; Christensen, S. S.; Christensen, Th.; Clausager; Dain; Dinesen; Faaborg; Fjord; Holm, B. N.; Høgsbro; Sørensen, Chr.; Sørensen, Søren;